

Met rode lippen en blauwe plekken

Bas Bogaerts

Bas Bogaerts

Bas Bogaerts

Bas Bogaerts

Bas Bogaerts

Bas Bogaerts

Bas Bogaerts

◀ 'Wie zegt dat vrouwen niet kunnen voetballen, is nog nooit komen kijken.'

◀ Dat kan kloppen. De sport zit in de lift, maar niemand die het weet.

◀ Een voetbalvrouw op de cover van 'P-magazine', dát zou al een stap zijn.'

RIK VAN PUYMBROECK

We zijn er meteen van af, van alle clichés, dieper in het verhaal zullen zes voetballende vrouwen ze wel weerleggen. En wie op woensdagavond langs de kant van

het trainingsveldje van Maria-ter-Heide in Brasschaat staat, bekommt al een beetje. Fris en mooi is niet alleen het voetbal dat wordt geserveerd. Over de schoenen moeten we het niet eens hebben. "De mijne zijn flashy geel, omdat ze gewoon best zaten", zegt Charlotte De Cock. Iemand draagt roze kousen. Maar denk dan eens aan al die stoere voetbalmannen met Louis Vuitton-tasjes, oranje of roze kicken en kopsels die in de rust worden geföhnd, en je beseft: dát cliché moet je alvast niet op het vrouwenvoetbal plakken. En manwijven. Nou, neen.

Op de website van K. SOC. Maria-ter-Heide was het opgevallen. In grote letters en met drie uitroepetekens: 'Kick-Off 4de Ploeg!!!' Er moet iets in de grond van Brasschaat zitten, anders breng je geen vier damesteams op de been waarvan één in eerste provinciale, een in derde en twee in vierde zullen uitkomen.

Er wordt getraind. Gepasst. Gescoord. En geroepen. Gezweet ook. Als de A-ploeg op 7 september, in fier groen-wit en met sponsor Cronos op de borst, de competitie start op het veld van de Antwerp Girls, willen ze klaar zijn. Zullen ze. Graag met veel goals van Mariska Hufkens. Ze is 23, geeft les in het bijzonder onderwijs en speelt sinds ze zeven was bij Maria-ter-Heide. In een verhaal dat vaak terugkomt: eerst met een broer gevoetbald, gebeten door de microbe, een club gezocht.

"En zeven jaar bij de jongens gespeeld", zegt ze. "Ik was het enige meisje. Maar ik kon mijn mannetje staan." Ook herkenbaar is dat Mariska's ouders dat eerst toch wat tegenhielden. Een meisje dat wilde voetballen? Ook Charlotte De Cock, van de B-ploeg, zegt dat later. En zelfs Diede Lemey, de nog altijd maar 16-jarige keeper van het eerste elftal van RSC Anderlecht, maakte het mee.

Maar 'gaan voetballen' is één ding, 'kunnen voetballen' is iets anders. Dat Mariska Hufkens 'haar mannetje kon staan' bleek ook toen

ze bij Lierse met eerste klasse flirtte. Vijftig goals in een jaar? Mariska legt ze in het mandje, nu weer bij Maria-ter-Heide. "Misschien dat de media maar eens naar het vrouwenvoetbal moeten komen kijken. Dan zullen ze zien dat we kunnen voetballen. En dat het er niet minder fysiek aan toegaat. Blauwe plekken op mijn benen? Dat hoort erbij. Het geluk is dat het seizoen al in april gedaan is. Tegen dat je in de zomer in rokje gaat lopen, zijn die blauwe plekken weg."

Mariska Hufkens trouwde een maand geleden. Met haar vriend. "Het cliché klopt dus niet. Het is een goeie mix. En volgens mij zijn er bij de mannen evenveel homo's. Alleen word je er bij ons niet scheef om bekeken. Mijn man, die zelf voetbalt, is blij met een vrouw die ookvoetbalt."

BeNeLeague

Een dag later staat Niki De Cock in Houtvenne, ze geeft voetbalstage, Niki is een van de pioniers in het huidige vrouwenvoetbal in België. Je zou haar de 'Timmy Simons van de Rode Duivelinnen' ("een compliment!") kunnen noemen: verdedigende middenvelder (het cliché 'stofzuiger' halen we even niet uit de kast), in een wisselbeurt kapitein van de nationale ploeg, vorig seizoen eindigde ze met SK Lierse zesde in de BeNeLeague. Zeg maar: de gemengde topcompetitie waarin naast Anderlecht, Beerschot en Standard ook de Nederlandse ploegen Twente, PSV Eindhoven, Ajax en ADO Den Haag aantraden. Twente won. "Die BeNeLeague is een fantastische zaak voor de Belgische teams", zegt De Cock, 26, die op haar vierde begon bij KFC Klim Op Begijnendijk ("bij de jongens"), en later via Rapide Wezemaal en Anderlecht drie jaar bij Willem II in Nederland speelde. Dan bij Lierse.

"In België kon je onmogelijk zestien volwaardige topteams treffen. En als je niet op niveau kunt spelen, kun je ook niet groeien. Er moest

iets gebeuren. Die BeNeLeague, met de top vier van de beide landen, is wél een sportieve uitdaging. En zelfs naar uitstraling toe. Rapide Wezemaal klinkt toch niet zoals Lierse en Ajax. Ook voor sponsors is dat belangrijk."

In Nederland begrepen ze dat al langer. Vera Pauw, de vroegere bondscoach van de Oranje-vrouwen, is een voortrekker en de Nederlandse bond volgde. Bijvoorbeeld in de verplichting dat grote damesteams verbonden moeten zijn aan grote herenvoetbalclubs. Dat is maar iets. De Cock zag zelf, bij Willem II, wat er mogelijk was. Er waren natuurlijk geen lonen zoals Mboyo nu zal verdienen bij Racing Genk, ver van. "Kwaad word ik daar niet van. (lacht) Hooguit vind ik het dan spijtig dat ik geen jongen ben. Maar vooral hoop ik, en ben ik overtuigd, dat het niveau bij ons zal verbeteren. En dat de jeugd van nu dan wel wat zal verdienen." Willem II zorgde voor vervoersonkosten, voor deftige faciliteiten, voor een goeie uitrusting. "Niet dat ik er kon van leven en dat kan nu zeker niet. Ik ben regent lo, geef les in Begijnendijk en ik heb ook nog een functie bij de Voetbalbond om het vrouwenvoetbal te promoten. Maar goed: stilaan worden details geprofessionaliseerd. En zo kan Nederland weer een voorbeeld zijn. In Nederland hebben ze het niveau zo opgekrikt dat ze de halve finale van het EK haalden. Wij staan nu 27ste op de FIFA-ranking. Binnen enkele jaren moeten we top 16 halen."

Of dat kan? Terug naar het cliché: onze vrouwen kunnen toch niet voetballen?

Niki De Cock: "Ik zat twee jaar op de topsportschool, optie voetbal. We waren toen in totaal met zes meisjes. Ik zat in de lichte van Dries Mertens, Steven Defour en Frank Boeckx. Ik kan je verzekeren: als we rondootjes deden, waren er een paar die er niet konden mee lachen als ik de bal door hun benen sjotte. Het gebeurde wél hoor!" Vandaag zijn er overigens dertig meisjes die de

richting voetbal kozen in de topsportschool. Waarom voetbal plots populair is bij vrouwen: het groepsgevoel speelt mee.

Vijf keer per week

Van talent gesproken en van kunnen voetballen. Een telefoontje naar Jean De Winne, coördinator van het vrouwenteam van RSC Anderlecht, levert een ander nummer op. Het is dat van Diede Lemey, een meisje dat in oktober nog 17 moet worden en dat sinds vorig jaar bij Anderlecht onder de lat staat. Ze woont nog altijd in Aarsele, bij Tielt, en volgt humane wetenschappen aan het Atheneum. In Aarsele begon ze te voetballen, al is keeperen een beter woord: "Mijn broer stond in de goal, dat wilde ik ook, niks anders." Bij de jongens-Duiveltjes ging ze dus meteen in doel staan. "Duizend keer heb ik het gehoord: 'Goh, een meisje in de goal, dat wordt hier gemakkelijk'. Wel, ik denk dat we nooit één match verloren hebben."

Toch: toen ze 13 was en bij DVK Egem speelde, in de tweede klasse, mocht ze al in de eerste ploeg. Vorig jaar kwam ze bij Anderlecht terecht en eind december in het eerste elftal, ze was pas 16. Diede is keeper van de Rode Duivelingen bij de min-19-jarigen. Speelde interlands in Moldavië en tegen Duitsland, Denemarken, Nederland, Polen en Spanje. Vijf keer per week voert vader Lemey haar naar de training in Anderlecht. "Ik moet mijn ouders ongelooflijk dankbaar zijn. Natuurlijk is het mijn grote droom om profvoetballer te worden in een grote buitenlandse club. In ploegen als Ajax of Twente zou dat kunnen. Of in Lyon. Dat zou fantastisch zijn. Maar niks moet. En ik vind het belangrijk toch dit diploma te halen. Maar waarom zou het niet kunnen? Dat vrouwen niet kunnen voetballen, is het cliché dat mij het meeste stoort. Wie weet dat nu? Niemand komt kijken. Natuurlijk is er een verschil met de mannen in kracht en snelheid van uitvoering. Maar technisch zijn we echt goed hoor."

Zoals bij de mannen wordt bij vrouwen niet graag over geld gepraat. In de BeNeLeague-teams zijn er premies. "Maar je kunt het hooguit vergelijken met wat mannen in eerste provinciale krijgen."

De Nederlandse roep om damesteams in het échte stadion van de topteams te laten spelen, klinkt in België nog niet zo. De dames van Anderlecht spelen in Tubize. "Wat heb je aan een stadion van 25.000 man waar maar honderd mensen zitten? Dat hoeft niet. Maar wat meer aandacht zou goed zijn."

Daar wordt aan gewerkt, klinkt het bij de Belgische voetbalbond. Er wordt gerekend op CEO Steven Martens, die erin slaagde om van de mannelijke Rode Duivels weer een topmerk te maken. Als hij dat eens voor de vrouwen kon doen, dan zou de media-aandacht misschien volgen. Onlangs deed Martens daar wat uitspraken over. Over hoe het vrouwenvoetbal, de snelst groeiende ploegsport in Europa, aantrekkelijker te maken. In De Morgen van 2 augustus: "Waarom geen kleiner voetbalveld voor vrouwen of een lichtere bal? We moeten ook meer investeren in sociale media. En de vrouwelijke eigenheid van de sporters mag best wat meer naar voor komen."

Dat zinnetje. Over 'vrouwelijke eigenheid' en dus sexyer outfits, zeg maar 'kortere shortjes en strakkere truitjes', haakte in op eerdere uitspraken van Ingrid Vanherle, manager van de BeNeLeague. "Want vrouwenvoetbal moet veel sexyer."

Miss Antwerpen

Terug naar het veldje van Maria-ter-Heide, waar speelster bij winst al eens een drankbonnetje krijgen. "Dat is goed", klinkt het. "Wie hier speelt, doet het voor het plezier." En waar Charlotte De Cock een topje onder het trainingshesje draagt. Lange blonde haren, 18 jaar, vorig jaar meegedaan aan de Miss Antwerpen-verkiezing. Een

mooie jonge vrouw, die daar wel eens opmerkingen over kreeg.

"Vorig weekend werd er serieus op mijn enkels getrapt en langs de kant van het veld hoorde ik ze 'Brasschaatse hoer' roepen. Tja. En toen ik twee jaar geleden nog bij Merksem speelde en een andere club naar mij kwam informeren, zei onze eigen trainer: 'Het is niet omdat ze een schoon smoeleke heeft, dat ze beter kan voetballen.' Daar wilde ik dus niet blijven spelen."

"Ik denk niet dat een meer sexy outfit het vrouwenvoetbal vooruit zal helpen. Ik vind die ruime shorts zelfs geweldig goed zitten. Meer aandacht op tv zou veel meer doen." Dat kan via het eenvoudige uitslagenlijstje in Extra Time. Of, zoals Nederland deed, het EK gewoon uitzenden. Keken 10 miljoen mensen naar.

Zegt Maya Deltour, 23 jarige pas afgestudeerde handelsingenieur en master fiscaal recht die in september bij PricewaterhouseCoopers gaat werken: "Toen ik studeerde, was voetbal een geweldige uitlaatklep. Nu speel ik met mijn zus Anne Lies in het eerste team en het is schitterend om te zien hoe mijn vriend en haar vriend elke week langs de kant van het veld komen supporteren. Dat idee van die sexy outfit, vind ik gewoon jammer. De aandacht moet toch bij het voetbal liggen, bij het spel. Die outfit zou alleen het cliché bevestigen over vrouwen."

Diede, van Anderlecht: "Kledij moet mooi en gemakkelijk zijn. En als je speelt, moet je er niet mee bezig zijn. Ik speel met dezelfde outfit als Silvio Proto. Jawel, hetzelfde model. Niet gecentreerd en nergens verstevigd. Er is alleen een keuze tussen small, medium en large."

Er zijn ook andere stemmen. Niki De Cock, van Lierse, vindt sexy niet het juiste woord. "Maar het mag modieuzer en aantrekkelijker. In hockey en tennis zie je dat toch ook?"

En dan zegt Laeticia de Swart, begeleidster in het revalidatiecentrum van het psychiatrisch ziekenhuis in Bierbeek, maar verder voetballend bij Peutie, trainer van de 7-jarigen en jeugdcoördinator: "Zelf zie ik ook nog altijd liever mannenvoetbal. Het niveau in eerste klasse bij de vrouwen gaat, maar zeker in provinciale is dat niet met elkaar te vergelijken. En dat is ook niet raar. Voetbal begon als mannensport en is zelfs technisch iets wat mannen beter kunnen dan vrouwen. En dan vind ik wel dat een aantal veranderingen een goeie zaak zouden kunnen zijn. Bij Peutie hebben we al gekozen voor shirts in vrouwenmodel. Wat meer gecentreerd en korter. Dat is mooier. Voorlopig doen we het met gewone shorts, maar ook daar... Natuurlijk moeten ze geen rokjes gaan integreren, maar er goed uitzien is toch wel belangrijk. En dan zul je de media mee op de kar zien springen. Ik ben ervan overtuigd dat een voetbalvrouw op de cover van de P-Magazine echt zou helpen."

Misschien dat het het oude cliché van de manwijven en de lesbische vrouwen - die er natuurlijk ook zijn en graag mogen zijn - zou counteren. "Toen ik als vrouw trainster werd van de jongens, was dat vooral voor de ouders een schok", zegt Laeticia. "Gaat een vrouw ons kind leren voetballen? Maar zelfs mensen die me goed kennen beginnen te twijfelen. Ik heb nu al even geen vriend meer en daar voel je al: zou ze misschien toch lesbisch zijn?"

Een grappige uitspraak van Charlotte De Cock om dit verhaal af te sluiten: "Vrouwen zijn toch iets meer bitchy dan mannen hoor. Op internet wemelt het van filmpjes waar je vrouwelijke voetballers elkaar in het gezicht ziet krabben of aan de haren trekken. Dat heb ik bij de mannen nog niet gezien." Dat klopt. Alleen de fluim van Frank Rijkaard in het nektapijt van Rudi Völler kwam in de buurt qua venijn.

Rik Van Puymbroeck